

Abe - Uskon esikuva 2. Voiko Jumalaan luottaa?

Johdanto:

Tänä keväänä meillä oli seuraava tilanne perheessä. Vaimon auto oli mennyt lunastukseen, pesukoneesta oli mennyt laakeri ja se piti hirmuista ääntä. Se oli korjattava mahku pian. Kuivausrumpu piti myös välillä karmeaa murinaa. Etiopian matka myös veisi varoja. Näissä aatoksissa kävin vakuutustarkastajan kanssa neuvotteluja auton korvaussummasta ajatuksena, että sieltä jos mistä pitää kyllä saada kunnon korvaus lunastetusta autosta. Alkoi näyttämään siltä, että jään 2000€ päähän siitä tavoitteesta, mitä olisin itse halunnut. Sisälläni velloi valtava kamppailu siitä, miten saisin riittävän korvauksen lunastetusta autosta, koska raha oli lievästi sanottuna tarpeeseen. Tuntui, että emme selviä tästä tilanteesta. Näissä ajatuksissani ja tuskissani soitin Jarmolle, mentorilleni, joka kyllä lohduttaisi ja auttaisi. Niin tapahtuikin. Kerroin itkua vääntäen hänelle tilanteeni, johon hän yks. kantaan vastasi: ”Kuule Jumala tahtoo näyttää sulle, että sääkin olet materialisti.” No voin sanoa, että siinä tuli todellinen lohdutus - oikeesti. Se kolahti minulle kovaa ja vieläpä hyvällä tavalla. Minä olin etsinyt turvaa omista mahdollisuuksistani ja omista avuistani käsin. Yhtenä ajatuksena oli myös ollut, että jätän kertomatta vanhassa autossa olleen 5-vaihteen vian, koska ”eihän sillä nyt enää ollut mitään merkitystä.” Olisihan se vaikuttanut heikentävästi näihin käymiini korvausneuvotteluihin. Joka tapauksessa tuon puhelun aikana sain tunnistaa syntini ja sain tunnustaa syntini ja jättää sen Jumalalle. Hänen turvansa on paljon enemmän kuin tämä maailma tai omat avuni voi koskaan antaa ja tarjota. Oli vapauttavaa antautua Jumalan käsiin taas siinä, että toimeentuloni ei olekaan minun varassani, vaan hänen. Tuon jälkeen oli helppo soittaa vakuutustarkastajalle ja sopia korvaussummasta, sekä kertoa myös se vaihdevika. Voi vain todeta, että nyt meillä on auto ja pesukonekin on korjattu, eikä kuivausrumpu enää murise (sitä ei kylläkään korjattu) ;). Tuolloin tajusin, että puhdasta omatuntoa en voi ostaa millään summalla, sen voi tehdä vain totuus Jumalan ja ihmisten edessä.

Aabrahamin kutsua koeteltiin monella tavalla, hän joutui elämään muukalaisena Jumalan hänelle lupaamassa maassa. Nälänhätä ajoi hänet välillä pois luvatussa maasta Egyptiin, josta ei seurannut hyvää ja välillä näytti siltä, että Jumalan antamat lupaukset ei toteudukaan.

Jäsennys:

1. Väärää turvaa hakemassa?

2. Historia toistaa itseään.

Väärää turvaa hakemassa?

1. Lupauksen maasta pois.

'Abram lähti sieltä ja kulki yhä edemmäs Negeviin päin. '

'Maahan tuli nälänhätä, ja Abram meni Egyptiin asuakseen siellä jonkin aikaa, sillä nälänhätä maassa oli kova.

1. Mooseksen kirja 12:9-10

Viime kerralla kävimme läpi sitä kuinka Abram tuli Haranista Sikemiin. Siitä hän siirtyi yhtä etelämpään päin Negeviin, joka on osaksi ylätasankoa, osaksi vuoristoa. Nykyinen Beerseban ja Eilatin välisen tien kulkija voi varsinkin kesäaikaan pitää sitä viljelykseen täysin sopimattomana autiomaana. Vuotuinen sademääräkin on vähäinen: parhaat paikat saavat 200 mm vettä, suurin osa vain 20-40 mm. Kuitenkin *N. Glueckin* tutkimukset ovat osoittaneet, että tuo seutu on paikoin ollut tiheästi asuttua Abramin aikakaudella. Yhtäkaikki, Abram oli lupauksen maassa, mutta siitä huolimatta maahan tuli nälänhätä?

Mainittakoon vielä että matka nykyisen ns. "Negevin pääkaupungin" Beerseban ja Egyptissä Niilin varrella olevan Cairen välimatka on linnuntietä 360 km. Ei siis tässäkään ollut kysymys mistään pikkumatkoista.

Lupauksenkin maassa voi kokea nälänhätää. Jumalan siunaus voi myös tulla "valepukuisena".

"Siunaus Hebrean kielellä tarkoittaa oikeastaan "maahan painamista" (Norvannon mukaan), Jumala voi painaa meidät joskus maahan halutessaan siunata meitä.

Nälänhädän seurauksena Abram meni Egyptiin asuakseen siellä. Raamatussa myöhemmin Egyptiä verrataan usein Jumalan vastaiseen maailmaan. Onko juuri tuo Abramin siirtyminen sitten ollut siirtymistä Jumalan tahdon vastaiseen maailmaan? Raamatussa ei missään kohta kerrota, että Jumala olisi Abramia kehoittanut siirtymään Egyptiin, toisin kuin esim. kutsu siirtyä Kanaaniin. Ainakaan se, miten Abram Egyptissä käyttäytyi ja se, mikä oli vallannut hänen sydämensä ei ollut Jumalan tahdon mukaista.

2. Puolittainen totuus = valhe

Tultuaan lähelle Egyptiä hän sanoi vaimolleen Saaraille: "Kuulehan, minä tiedän, että sinä olet kaunis nainen. Kun egyptiläiset näkevät sinut, he sanovat: 'Tämä on hänen vaimonsa.' He tappavat minut mutta antavat sinun elää. Sano siis, että olet minun sisareni, jotta minun kävisi hyvin sinun takiasi ja minä jäisin henkiin sinun ansiostasi."

1. Mooseksen kirja 12:11-13

Kuoleman pelossa Abram pyysi Saaraita kertomaan puolittotuuksena, että oli hänen sisarensa. Oliko syynä Egyptiin saapumisessa pelko siitä, että Jumala ei pidäkään meistä huolta luvatussa maassa. Egyptissähän ruokaa oli tarjolla mitä todennäköisimmin Niilin vaikutuksesta.

Oliko niin, että Jumala tahtoi koetella Abramia ja tässä koetuksessa Abram alkoi etsimään turvaa oman ymmärryksensä varassa.

Pelko ohjasi Abramin tekemisiä. Kuinka paljon se ohjaa meidän tekemistämme. Kuinka paljon meiltä jää tekemättä asioita ihan vaan siksi, että pelkää. Mitä minä tai mitä sinä pelkää? Luonteestamme ja taustastamme riippuen pelkojemme aiheet ovat mitä moninaisimmat. Minkä verran näillä peloilla sitten on todellisuuspohjaa eli kuinka paljon on oikeasti aihetta pelätä vai onko sittenkään?

Oman nahkamme varjelemiseksi on helppo vetäytyä omaan kuoreensa ja linnakkeisiin välittämättä siitä, mitä muille tapahtuu...

Keskusteltavaksi:

Minkä verran jätät tekemättä asioita sen vuoksi että pelkää?

Millaisia asioita sinä pelkää, vai pelkäätkö lainkaan?

Miten pelkoihin kannattaisi suhtautua/kohdata niitä?

3. Epärehellistä rikkautta?

Jatketaan raamatun lukua...

Kun Abram tuli Egyptiin, egyptiläiset näkivät, että Abramin vaimo oli hyvin kaunis. Faraon ruhtinaat näkivät Abramin vaimon ja ylistivät häntä faraolle, ja niin hänet otettiin faraon hoviin. Myös Abramia kohdeltiin hyvin Saarain vuoksi. Hän sai lampaita ja vuohia, nautoja ja aaseja, palvelijoita ja palvelijattaria, aasintammoja ja kameleita.

1. Mooseksen kirja 12:14-16

Saarai on ollut tuolloin noin 70-vuotias kaunotar, siis ihan oikeasti. Saarai otettiin faaraon hoviin, ilmeisesti häävalmisteluita varten ja Abramia kohdeltiin hyvin Saarain vuoksi, koska oli tämän veli. Hän sai lisää omaisuutta, karjaa ja palvelijoita. Ensituntumalta näytti siltä, että oli aika kannattavaa kertoa puolitotuus. Henkikulta säästy ja omaisuutta kertyi reippaasti, joskin hinta oli varsin kova. Abram oli valmis antamaan vaimonsa toiselle miehelle kiellettyyn suhteeseen. Tuskinpa Abram peloissaan nautti tästä tilanteesta tai tuskin hänellä oli hyvää omatuntoa päänalusenaan nukkumaan käydessä. Abramin alamäki lähti liikkeelle ”pienestä valheesta”, mutta hyvin pian saattoi huomata, että hän olikin aika syvällä

sen aiheuttamissa seurauksissa. Seurauksissa, joita hän ei itse enää kyennyt hallitsemaan.

Sovellus:

Miten on meidän elämässämme. Kun lähdemme itse ”säättämään”, kenties turvautumaan ”pieneen epärehellisyteen”, voi sen seuraukset ensituntumalta olla hyvät ja kannattavat. Mutta jos tuo ”säättö” tarkoittaa esimerkiksi hyvän oman tunnon hylkäämistä voi sen seuraukset olla suuremmat ja kauaskantoisemmat, kuin osaamme kuvitellakkaan.

Miten esimerkiksi minun tilanteessani, jos olisin turvautunut epärehellisyteen ja jättänyt ilmoittamatta auton todellisen kunnon tai kotivakuutukseen ilmoittaessani jättänyt ilmoittamatta, että kyseessä on laakerivika. Olisin syyllistynyt, ei sen enempää ja vähempää, kuin vaakuutuspetokseen.

Miten voisin jatkaa tätä palvelutehtävääni ”kirkkain silmin”, sehän tarkoittaisi sitä, että minun pitäis elää omatunto tahrattuna. Tämä kaikki vain sen tähden, että olisin saanut kenties muutaman tonnin hyötyä. Kynnys turvautua pieneen epärehellisyteen on todella matala ja houkutteleva. Varoitin sinua, älä ylitä tuota kynnystä! Älä hylkää puhdasta omaatuntoa!

Paavali kehoittaa Timoteusta

1:18 Tämän käskyn minä annan sinun toimitettavaksesi, poikani Timoteus, aikaisempien, sinusta lausuttujen ennustusten mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun,

1:19 säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon, jonka eräät ovat hyljänneet ja uskossaan haaksirikoon joutuneet.

1:20 Niitä ovat Hymeneus ja Aleksander, jotka minä olen antanut saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi.

1. Tim.

Jatketaan Abramin tarinaa...

4. Herra puuttuu peliin

Faaroo suuttuu - ihan syystä.

Mutta Herra löi faraota ja hänen hoviaan kovilla vitsauksilla Abramin vaimon Saarain tähden. Silloin farao kutsui Abramin luokseen ja sanoi: ”Mitä oletkaan minulle tehnyt! Miksi et sanonut minulle, että hän on sinun vaimosi? Miksi sanoit: ’Hän on sisareni’, niin että saatoin ottaa hänet vaimokseni? Tässä on vaimosi, ota hänet ja mene.” Sitten farao antoi miehilleen Abramista käskyn,

ja nämä saattoivat pois maasta hänet ja hänen vaimonsa ja kaiken, mitä hänellä oli. '

1. Mooseksen kirja 12:17-20

'Niin Abram lähti Egyptistä Negeviin vaimonsa ja kaiken omaisuutensa kanssa, mukanaan myös Loot. Abramilla oli hyvin paljon rikkautta: karjaa, hopeaa ja kultaa. '

1. Mooseksen kirja 13:1-2

Abram oli jo niin syvällä tässä sopassa ettei varmaan tullut mieleenkään mennä kertomaan Faaralle koko totuutta: "Ei vaikaan, Saara onkin minun vaimoni, vaikka onkin minun sisarpuoleni, että voitaisko sittenkin perua tämä vaimokauppa." Koska taustalla oli jo hengen menettämisen pelko, ei Abramilla varmaan ollut tähän paukkuja. Vaan kiitos Jumalalle, hänellä oli paukut ja vastaukset tähän tilanteeseen. Hän "puhui" Faraolle sellaista kieltä, jota farao ymmärsi. Farao ymmärsi että vitsaukset ("ankarat taudit" KR92) johtuivat Saaraista. Hän oli syystäkin vihainen Abramille ja voisinkin kuvitella, että Abramien henki oli nyt jos koskaan "hiuskarvan varassa", joskin se oli kaikkea muuta, se oli Jumalan varassa. Egyptiläiset eivät olleet tietoisesti tehneet mitään väärää, silti he joutuivat kärsimään Abramien synnin seurauksista.

Sovellus:

Kaikella mitä teemme tai jätämme tekemättä on seurauksensa, olemme sitten uskovia tai uskomattomia. "Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää."

Myös meidän syntiemme seurauksena viattomat joutuu kärsimään, siksi synty ja sen harjoittaminen ei ole yhdentekevää, siksi siitä tulee tehdä parannus.

Vaikka kuinka olen uskova, mutta teen asioita jotka ovat vahingollisia, niin niillä tekemisillä on seurauksensa ja ne joutuu usein kantamaan. Mutta on myös niinkin, että usein Jumala on niin armollinen ettei meidän tarvitse niittää kaikkea kylvämäämme ja hän puuttuu asioiden kulkuun, niin kuin Abramillekin kävi.

Parannuksen teko, omien syntiensä, virheidensä tunnustaminen, kaikkien asianosaisten, myös uskosta osattomien edessä on varsin tarpeellista, terveellistä ja eheyttävää. Anteeksiantamus, sisältäen vääryyden tunnustamisen, siitä vastuun ottamisen ja anteeksiantamisen

Jumala käytti jumalatonta faaraota palauttamaan Abram oikealle tielle. Hän voi käyttää meidänkin elämässä ketä tahansa ihmistä herätelläkseen ja palauttaakseen tahtonsa tielle.

2. Historia toistaa itseään.

1. Gerarissa - vanha vaiva, uskollinen Herra.

Abram palasi väkineen sinne mistä oli lähtenytkin, eli Negeviin.

Toinen lähes vastaava tilanne tapahtui noin 15 vuotta myöhemmin Abrahamin ja Saarain ollessa Gerarissa. Abraham on tällöin n. 100 vuotias ja Saara vasta 90. Saara oli edelleen hyvin kaunis nainen.

Abraham sanoi vaimostaan Saarasta: ”Hän on sisareni.” Silloin Abimelek, Gerarin kuningas, lähetti noutamaan Saaran luokseen. Mutta Jumala tuli Abimelekin luo yöllä unessa ja sanoi hänelle: ”Tiedä, että sinä olet kuoleman oma naisen tähden, jonka olet ottanut, sillä hän on toisen miehen vaimo.” Abimelek ei kuitenkaan ollut koskenut häneen ja sanoi: ”Herra, surmaatko sinä kansan, vaikka se on syytön? Eikö hän itse sanonut minulle: ’Hän on minun sisareni’? Ja nainen sanoi: ’Hän on veljeni.’ Olen tehnyt tämän vilpittömin sydämin ja viattomin käsin.” Jumala sanoi hänelle unessa: ”Myös minä tiedän, että olet tehnyt sen vilpittömin sydämin. Siksi minä estinkin sinua tekemästä syntiä minua vastaan enkä sallinut sinun kajota häneen. Anna nyt miehelle takaisin hänen vaimonsa, sillä mies on profeetta. Hän on rukoileva sinun puolestasi, ja sinä saat elää. Mutta jollet anna häntä takaisin, niin tiedä, että sinä itse ja kaikki, jotka kuuluvat sinulle, olette varmasti kuoleman omia.”

1. Moos 20:2-7

Sama pelko vaivasi Abramia edelleen ja sama synti toistuu. Tämä puoli, tämä pelkuruus Abramin täytyy uudelleen kohdata itsessään. Abram on vähän ennen näitä tapahtumia saanut Jumalalta lupauksen, että lisä syntyy vuoden sisällä. Siitä huolimatta hän ei pystynyt luottamaan Jumalan huolenpitoon ja antautui pelkonsa vietäväksi. Oliko Jumalan suunnitelma vaarassa kariutua Abrahamin pelon vuoksi? Taas uudelleen Jumala osoittaa että hän pitää liittonsa ja vie suunnitelmansa eteenpäin vaikka Abraham hapuilee.

Jumala myös kaikesta huolimatta kutsuu Abrahamia profeetaksi, näin lisäten hänen arvovaltaansa. Ylenpalttista armoa, päättäväisyyttä, varjelusta, siunausta.

Sovellus: Jumala on kykenevä viemään päätökseen suunnitelmansa, vaikka me ihmiset teemme mutkia matkaan.

Itselleni se antaa ymmärrystä ja rohkaisua siihen, että en ole itseni varassa, vaan Jumalan varassa. Vaikka minussa on paljon keskeneräisyyttä ja joskus epäonnistun, ei sen tarvitse tuhota sitä päämäärää jonka Jumala on osakseni antanut.

Keskusteltavaksi.

Millaisen kuvan tämä tapahtuma piirtää sinulle Jumalasta?

Miten se voisi vaikuttaa sinun Jumalasuhteeseesi?

2. Abram tulee valoon.

Seuraavana aamuna Abimelek tenttaa Abrahamia hänen tekemisistään, tuolloin Abrahamin teon motiivit paljastuvat.

Abraham vastasi: ”Minä ajattelin: ’Tällä paikkakunnalla ei varmaankaan ole jumalanpelkoa, ja siksi minut surmataan vaimoni tähden.’ Sitä paitsi hän todella on minun sisareni, isäni tytär, vaikka ei olekaan äitini tytär. Niin hänestä on voinut tulla minun vaimoni. Kun Jumala lähetti minut vaeltamaan pois isäni kodista, minä sanoin Saaralle: ’Tee minulle se hyvä työ, että jokaisessa paikassa, johon tulemme, sanot minusta: hän on minun veljeni.’”

1. Mooseksen kirja 20:9-13

Tämä surmatuksi tulemisen pelko kauniin vaimon vuoksi, oli seurannut Abrahamia siis todella pitkään. Millaista vahinkoa se olikaan saamaisillaan aikaan, toki voimme nyt nähdä Jumalan huolenpidon kaiken yllä. Tämä pelko osaltaan teki Abramille vaikeaksi luottaa Jumalaan ja hänen huolenpitoonsa. Abraham tunnustaa pelkonsa Abimelekille, tuskin ihan kahden kesken - hän tuli pelkoineen ulos kaapista.

Kaikkien näiden tapahtumien keskellä Jumala piti huolta Saarasta, vaikkakin hänen piti varmasti käydä läpi syvää turvattomuuden ja hylkäämisen tunnetta ja ties mitä tunteita, koska hänen miehensä pelkäsi.

Sovellus: Mikä asia sinun elämässäsi, kenties pitkäänkin mukana kulkenut, vaikeuttaa luottamustasi Jumalaan ja hänen huolenpitoonsa?

Jos meillä on käsittelemätöntä kipua/pelkoa, niin ne heittävät varjonsa tähän päivään, tämän päivän ihmissuhteisiin ja tämän päivän päätöksiimme. Ne myös heikentävät meidän luottamustamme Jumalaan.

Mitä tehdä, jos näin on? Tule valoon, tunnista ja tunnusta ongelma. Tuo se peittelemättä Jumalalle ja jollekin toiselle luotettavalle ihmiselle/ihmisille. Vapautuminen voi tapahtua hetkessä tai sitten ei, se voi viedä vuosi tai jopa vuosikymmeniä. Mutta valossa eläen, avoimena Jumalan ja ihmisten edessä ongelmansa kanssa, ongelman aiheuttama varjo ei saa niin paljon pahaa aikaan. Ja sen on mahdollista poistua meidän elämästämme.